

Hätisetti

Hätisen
sukuseura ry:n
sukulehti
NRO 17
toukokuu 2018

ESIMIEHEN TERVEHDYS

Kun taas on aika auringon...

Kevät ja kesä on valonjuhlaa. Aurinko lämmittää ja luo luontoon elämää. Kesästä onkin monilla positiiviset odotukset.

Koululaiset ja opiskelijat pääsevät kesälomalle.

Työssä olevilla on myös kesäloma.

Toivon, että jokainen voisi rentoutua ja levätä lomalla. Vai onko niin, että talven aikana on kerääntynyt erilaista puuhastelua loma-aikana tehtäväksi ja loma kuluu omia tekemättömiä töitä tehden. Toivottavasti näin ei ole, vaan lomalla voi "ladata akua" syksyn ja talven pimeyteen.

Sukuseuramme on tehnyt joka toinen vuosi sukumatkan. Tänä vuonna tuo sukumatka tehdään kesäkuun 8. – 9. päivä Tuusulajärvi – Kouvola – Luumäki suunnalle. Teemme kiertojen alueella ja tutustumme opastetuilla vierailuilla Ainolaan ja taidemaalari Pekka Halosen ateljeehen Halosenniemen taidemuseoon. Iltapäivällä on vapaata aikaa kierrellä Porvoossa. Illaksi suuntaamme Kouvolaan, jossa majoittuminen ja päivällinen. Lauantaina suuntaamme Luumäelle Suomen tasavallan kolmannen presidentin Pehr Evin Svinhufudin ja hänen puolisonsa Ellen Svinhufudin kotiin. Edellisessä Hättisessä mainitsinkin, että meillä Hättisillä on presidentti Svinhufudiin sukuyhteys, kun Albin Hättisen vanhin tytär Aune avioitui Veikko Svinhufudin kanssa. Kotkanniemi on ollut avoinna yleisölle vuodesta 2000. Iltapäivällä matka jatkuu Lappeenrantaan, jossa nautitaan yhteinen lounas. Lounaan jälkeen on vapaata aikaa tutustua Lappeenrannan satama-alueeseen ja tehdä ostoksia.

Sukukirja 2:n valmistelu on käynnissä. Odotamme uusia juttuja kirjaan julkaistavaksi. Henkilökuvia, tapahtumia, harrastuksia, yritystoimintaa ym. jotka liittyvät sukuunne ovat kovasti toivottuja. Samoin Pentille voi lähettää päivityksiä sukutauluihin, jotka julkaistaan CD -levykkeellä. Sukukirjassa ei päivitettyä sukutauluja julkaista.

Kun taas on aika auringon on alkujaan ruotsalainen sävelmä, jonka teki suomalaisille tunnetuksi imitaattori Reijo Salmi. Laulu alkaa: Kun taas on aika auringon, niin uskon siinä taikaa on. Mä sulle taitan kukkasen, kun vastaan riennät nauraen.

Juhannustaiat ovat osa juhannuksen juhlintaan liittyvää kansanperinnettä. Juhannuksena tehtiin taikoja lähinnä naimaonnea ja tulevaisuutta varten. Monet taioista tähtäsivät ennustuksiin tulevasta, varsinkin aviomiehen laadusta ja naimaonnesta, ja toisilla taioilla naimaonnea pyrittiin parantamaan. Naimisiinmenoon ja lempeen liittyvät taitat liittyvät erityisesti juhannukseen, sillä se on ollut muun muassa hedelmällisyyden juhla. Nykyisin juhannustaiat ovat vähentyneet ja usko taikuuteen on hiipunut huomattavasti.

Yleinen nykypäiviin säilynyt taika on tapa laittaa paikkakunnasta ja perinteestä riippuen juuri tietty määrä, esimerkiksi seitsemän tai yhdeksän erilaista kukkaa tyynyn alle juhannusyöksi. Nukkuessa pitäisi sitten aviopuolison ilmaantua unessa.

Miehille on olemassa ainakin kaksi aikaa varmaa taikaa. **Juhannustaika miehille 1:** Kun Juhannusyönä juo itsensä kaatokänniin, soutaa järvelle ja nousee sepalus auki seisomaan veneessä, voi rannalla nähdä tulevan leskensä.

Toinen lähes yhtä varma juhannustaika miehille on: Jos pyörii ensin 3 päivää ympäri päissään pitkin mökkimaita, juoksee ilman housuja naapureiden mökkipihoilla ja käy pissaamassa nuotioihin voi tällöin nähdä oman mökkinsä terassilla juhannusaamuna vilaukselta tulevan ex-vaimonsa.

Ilman taikoja ja ilman alkoholia voi nauttia kesän tarjoamista monista tapahtumista. Tarjolla on mm. kesäteatteria, konsertteja ja hengellisiä tapahtumia. Uskoisin, että jokaiselle löytyy sisällöltään sopiva tapahtuma rentoutua ja täyttää sosiaalista kanssakäymisen tarvetta.

Omasta ja vaimoni puolesta toivotan kaikille hyvää ja lämmintä kesää

Raimo Hättinen

PUOLI KUUTA PEIPPOSESTA...

Peippo (lähde: <https://pixabay.com/fi/peippo-lintu-villiel%C3%A4imet-el%C3%A4inten-1332886/>)

Kaikki varmaan tuntevat vanhan kansan lorun ”Kuu kiurusta kesään, puoli kuuta peipposesta, västäräkistä vähäsen, pääskysestä ei päiväkään”. Näinhän on keväisin tarkkailtu kesän saapumista muuttolintujen mukana. Lorun toimivuus on sittemmin kyseenalaistettu ja omien kokemusteni mukaan aivan oikeutetusti. Kuopiossa on jo useampana vuonna saatu seurata talvehtimaan jääneiden peippojen elämää lintulaudalla. Näin kävi myös viime talvena. Jos uskon loruja ”puoli kuuta peipposesta”, niin kesän olisi pitänyt alkaa tammikuun puolenvälin kiepeillä. Ei sulanut lumet, ei.

Suomessa pesii kaikkiaan noin 240 lintulajia ja niistä noin 70 lajia jää viettämään talvea Suomeen koska muuttomatka on linnuille vaarallinen ja fyysisesti erittäin raskas taival. Selvää on, että talvella lintujen ravinnonsaanti on hankalaa pakkasen, lumen ja jään vuoksi. Osa Suomeen jäävistä linnuista pärjää hyvin ihmisten tarjoaman talviruokinnan ansiosta. Mitä enemmän lintu saa ravinnosta energiaa, sen paremmin se selviää pakkasista. Talvehtimaan jääneet ja hyvin ruokaa saaneet linnut ovat myös pesinnän aloittamisen kannalta hyvässä tilanteessa. Ne ovat paremmassa kunnossa heti pesimäkauden alussa ja pääsevät ensimmäisenä valitsemaan parhaat pesäpaikat.

Koska itse asun kerrostalossa, olen valjastanut vanhempieni omakotitalon pihan lintujen talviruokinnalle. Siellä on useita erillisiä ruokapisteitä; lintulautoja 4 kpl, kauralyhteitä 2 kpl sekä talipallotelineitä ja -pötköjä (2-3 kpl). Lintulautoille laitetaan tarjolle pääasiassa auringonkukan siemeniä, kauran jyvää ja pähkinöitä. Joskus hemmottelen mustarastaita viemällä tarjolle myös kuivattuja karpaloita. Viime talvena yleisimpiä talviruokinnalla kävijöitä olivat talitiaiset, sinitiaiset, pikkurypuset, keltasirkut, viherpeipot, vihervarpuset, urpiaiset, harakat ja käpy-

tikat. Ruokinnalla piipahti ajoittain myös tilhiä, punatulkkuja, tikkejä ja mustarastas. Talipallot ja -pötköt ovat suosittuja ruokailupaikkoja etenkin pikkurypusten, käpytikkojen sekä sini- ja talitiaisten keskuudessa. Nisäkäskunnan puolelta ilmaisesta ruokatarjonnasta nauttivat oravat ja ryhmä rusakoita ja metsäjäniksiä. Tänä vuonna jäin kaipaamaan hömötiaisia, kuusitiaisia ja närhiä. Keskyhyhkyjä eli puluja ei tänä vuonna pihalla näkynyt mutta niitä en kaivannutkaan.

Kun syöttää pikkulintuja, on varauduttava myös petolintujen läsnäoloon. Olemme sijoittaneet ruokailupaikat lähelle piilopaikkoja. Puita ja pensaita on oltava lähellä, jotta pikkulinnut pääsevät tarvittaessa suojaan pedoilta. Silloin tällöin pihalla on ollut varpushaukka vahdissa. Joskus se on saanut evästä kiinni mutta yleensä se on jäänyt ”nuolemaan kynsiään”. Kerran löysimme pihalta kuolleen varpushaukan. Polonen oli törmännyt ikkunaan ilmeisesti saalista jahdatessaan, ja niskat poikki.

Viime talvi oli sinänsä erikoinen talvi että Suomeen jäi paljon peippolintuja talvehtimaan. Tammikuun viimeisenä viikonloppuna Birdlife Suomen järjestämässä Pihabongauksessa tavattiin Suomessa poikkeuksellisen runsaasti järripeippoja ja peippoja. Järripeippoja tavattiin bongausviikonloppuna 20 kertaa enemmän kuin normaalisti ja peippoja neljä kertaa enemmän. Osallistun itsekin Pihabongaukseen joka vuosi. Laskin tänä vuonna itsekin pihalta neljä peippoja, mutta järripeipot eivät tällä kertaa pihallemme eksyneet.

*Hyvää kevättä kaikille. Tarkkaillaa luontoa.
Siellä on aina jotain mielenkiintoista nähtävää.*

Mervi Hätinen

KAIIVON PAIKKAA KATSOMASSA

Kuvassa alarivissä vasemmalta Aapeli, kaivonkatsoja Wallenius ja Simo Kekäläinen (perhetuttu Sotkanniemestä), keskellä Yrjö Hätinen (Aapelin poika 1. avioliitosta) ja Raimo, ylärivissä vasemmalta Reijo, Seija, Kaisa ja Elvi.

Kuopion maalaiskunnan Vehmasmäen Pihlaisen kylälle rakensi Aapeli Hätinen perheelleen talon. Taloon asettuivat asumaan isä Aapeli, äiti Miina sekä lapset Leena, Kaisa, Elvi, Seija, Raimo ja Reijo. Perhe kuuluu Gabrielin sukuhaaraan. Talon valmistumisen jälkeen piti katsoa paikka kaivolle. Ei ollut 1950-luvun puolessa välissä mitään teknisiä kuvantamislaitteita apuna. Kaivon paikan määrittämisessä käytettiin hyväksi havaittua keinoa. Apuun kutsuttiin taitava kaivonkatsoja, joka käytti apuna pajusta tehtyä Y:n muotoista varpua. Vesisuoni löytyi ja kaivo kaivettiin juuri siihen mihin varpu osoitti.

Kaivonkatsomiseen liittyy paljon mystiikkaa ja uskomuksia. Siinä apuna käytettävästä varvusta on kiistely pidempään kuin monesta muusta yliluonnollisesta asiasta. Varvun toimintaa on yritetty selittää erilaisten hiukkasten sekä sähköisten ja magneettisten ilmiöiden avulla. 1900-luvun alusta lähtien selitykseksi on tarjottu tuntemattomia säteilyn lajeja, joita nykyään kutsutaan maasäteilyksi. Maasäteilyä on mitattu jo muinaisista ajoista saakka erilaisilla varvuilla ja muilla välineillä. Ensimmäisen tarkkan kuvauksen taikavarvun käytöstä kirjoitti saksalainen Georgius Agricola teoksessaan *De re metallica* (1556).

Yleisin varputyyppi on ollut Y-mallinen puinen tai metallinen varpu. Muita mittausvälineitä ovat mm. L-mallinen kulma-aike, heilurit, rautakanki ja lapio. Suomessa eniten käytetty on ollut tuore pajuvarpu. Nykytietämyksen mukaan varvun materiaalilla ei ole merkitystä varvun toimintaan vaan käyttäjän omat mielilymykset ohjaavat kaivonkatsojan toimintaa. On myös sanottu, että varpu on kaivonkatsojalle vain väline tai rekvisiittia, jota kokenut kaivonkatsoja ei oikeastaan edes tarvitse. Suotuisan kaivon paikan pystytnee päättämään loogisesti esim. maanmuotojen avulla. Itse asiassa vanha suomalainen nimitys "kaivonkatsoja" viittaakin juuri kaivon paikan etsimiseen katso-

malla, ei taikavarpujen tai vastaavien avulla. Kaivonkatsontaa ja maasäteilyä pidetään nykyään näennäistieteenä.

Varvun käyttämisessä tärkeää on oikea ote. Ideana on, että vesisuonen kohdalla Y-mallisen varvun kärki painuu alas. Varvusta otetaan kiinni niin, että kämmenet ovat ylöspäin ja varvun varpaat päät tulevat ulos etusormen ja peukalon välistä. Kun varpua jännitetään, pienetkin ranteen kiertoliikkeet voivat saada varvun keskiosan laskemaan tai nousemaan. Varpu siis itse asiassa toimii ranteiden tiedostamattomien liikkeiden osoittimena.

Perinteisen Y-varvun käyttämistä on testattu 2000-luvullakin vapaaehtoisten koehenkilöiden kanssa mutta todellista näyttöä varvun toimivuudesta ei ole saatu. Osassa kokeista varpu taipui näyttävästi mutta välillä osumat olivat satunnaisia. Kaivonkatsannon toimivuudesta voidaan siten olla montaa mieltä. Osa uskoo menetelmän toimivuuteen ja osa ei. Tieteellisesti menetelmän toimivuutta ei ole pystytty todistamaan mutta ei ole myöskään kiistattomasti pystytty todistamaan menetelmää täysin pätemättömäksi.

Kun valmistelin tätä artikkelia, keskustelin muutamien ystävieni kanssa aiheesta. Kävi ilmi että useammallakin henkilöllä oli omasta lapsuudesta kokemusta kaivonkatsomisesta. Yksi heistä kertoi että heillä kaivonkatsoja löysi vesisuonen tasaiselta pellolta, jossa ei juurikaan ollut merkittäviä maastonmuotoja. Onko tämä todiste siitä että maailmassa on vielä asioita joita emme ymmärrä? Ennen teknisten häppäkkeiden keksimistä kaivonpaikat piti löytää jollakin toisella tavalla. Hyvät kaivonkatsojat kiertelivät ympäri maata etsimässä vesisuonia ja niitähän löytyi. Kenties jonakin päivänä vielä selviää miksi perinteinen kaivonkatsominen vaikuttaa vieläkin toimivan. Siihen asti lienee todettava että voipi olla totta tai sitten ei.

Mervi Hätinen (Reijon tyttö)

ENSIMMÄINEN AUTONI

Lähde: <https://pxhere.com/fi/photo/236252>

Sain ajokortin ollessani armeijassa, keväällä 1971. Silloin minulla ei ollut autoa vaan Kawasaki kevyt moottoripyörä, jonka olin ostanut naapurin pojalta käytettynä. Pääsin kesäkuussa armeijasta pois. Syksyllä naapurin Väinö alkoi kaupata pikku-fiatia. Hän vihjasi, että paremmin saat tyttöjä etuistuimelle. Siitä minulle tuli autokuume. Mutta mistä rahat?

Vanhempani olivat kesällä myyneet tilan minulle, olin maksanut osuuteni sisaruksille. Joten rahaa ei ollut auton ostoon. Silloin Savon Sellu osti leppäpropsia. Piharinteessä kasvoi useampi hehtaari paksuja leppiä. Aloin moottorisahalla kaataa niitä ja tehdä kaksimetrisiksi propsiksi. Oli lyhyt matka ajaa ne tien varteen. Ja kertyihän niistä niin pitkä pino, että sain vajaa pari tonnia rahaa. Mutta rahat eivät vielä ihan riittäneet. Joten tein vielä kunnalle myytäväksi koivuhalkoja. Siinä se talvi meni savotassa autorahoja tienatessa.

Naapurilla oli Fiat 600 vielä myymättä. Jota on kutsuttu myös kansan kielellä pompan-napiksi. Niin minä tein elämäni ensimmäiset autokaupat naapurin Väinön kanssa sinisestä pikku-fiatista. Tässä 65 vuoden mallia olevassa autossa oli erikoisuutena käsikaasu, jota käytin maantien pitkillä suorilla ajaessani. Auto tuli tosi tarpeeseen. Alkoihan juuri silloin monta viikkoa kestänyt linja-autolakko. Ja Isäni hautajaiset olivat näihin aikoihin. Kuljetin hautajaisvieraita auto täynnä. Monet heistä painoivat ehkä sata kiloa, joten iskarit olivat tiukalla. Hyvin pikku-fiat kuormat kesti.

Vuoden päästä vein auton katsastukseen. Siihen aikaan ei ollut lämpimiä katsastushalleja, autojen katsastus tehtiin ulkona Kuopiossa kapealla Ajurinkadulla. Ilmoittauduin katsastuskonttoriin, ja niin lähti ulos kaksimetrisen tukeva mies katsastamaan autoani. Hän kumartui kadulle ja alkoi kopautella alustaa

meisselillä. Kunto oli hyvä. Hän nousi ajamaan autoa ja mahtui juuri ja juuri etupenkille, kun siirsi sen niin taakse, kun voi. Otti vauhtia kadun päästä ja jarrutti. Jarrut puolsivat.

Ähersin pari viikkoa ruosteisten jarrujen säätö ruuvien kanssa ja sain jotenkin jarrut kehittyä. Koska seuraavalla keralla auto tuli hyväksytyksi katsastettua.

Kerran sattui minulle tahtomattani liikenneonnettomuus. Vähän enenen Harjamäen sairaalaa metsäisellä jyrkästi oikealle kaartuvassa mutkassa tuli mieshenkilö polkupyörällä väärä puolta vastaan ja törmäsi keskelle auton puskuria. Hän lensi pikku-fiatin yli taakse. Pysäytin auton, vein varoituskolmion tien reunaan. Huomasin miehen polkupyörän olevan ajokelvottomassa kunnossa. Menin tutkimaan miestä joka makasi sellään auton takana tiellä, aukaisin ylimmät napit hänen puserostaan että saa paremmin hengitettyä, ihme kyllä hän alkoi tulla tajuihinsa, ja aikoi lähteä jatkamaan matkaa.

Silloin ei ollut kännyköitä. Onneksi siinä sattui kävelemään tiellä mies. Pyysin että voisitteko olla tässä häneen kansaan sen ajan, kun käyn lähellä olevassa talossa soittamassa ambulanssin ja poliisiin. Hän lupasi. Ambulanssi tuli aika nopeasti. Törmäyksessä ollut mies olisi lähtenyt jatkamaan matkaa, mutta hoitajat sanoivat: "On parempi lähteä tarkistamaan vammat". Sen jälkeen en miehestä kuulut mitään.

Sitten poliisitkin tulivat, ja totesivat minut syyttömäksi. Näkivät jarrutus jäljistä, että olen ollut oikealla puolella tietä. Arvelivat miehen olleen Harjamäen sairaalaan asukkeja.

Minä jatkoin matkaa ja pääsin turvallisesti kotiin. Siihen aikaan autoissa ei ollut muovipuskuria. Fiat 600 teräksinen puskuri vääntyi keskeltä jonkin verran, ajattelin oikaista puskurin itse, sain sen aika hyvin oikaistua, joten en esittänyt vakuutusyhtiölle korvausvaatimuksia.

Ajoin Fiat 600 kolmisen vuotta. Vaihdoin sen Kinnusen Auto liikkeessä vähän isompaan uuteen Fiat 850. Sen auton tarina on sitten toinen juttu.

Jukka Hätinen, Nilsiä

Terttu Maria Eskelinen os. Miettinen

Olen syntynyt maaliskuussa 1950. Gabrielin sukuhaara (taulu 95). Lapsuuteni olen viettänyt Tuusniemellä, Pirttimäki oli tilan nimi. Isäni kuoli 1955, jonka jälkeen muutimme Kuopioon. Kuopiossa olen asunut ja opiskellut. Menin naimisiin 1967 Pentti Eskelisen kanssa. Meille syntyi poika Risto Olavi (taulu 96) ja tytär Tanja Marika (taulu 97). Harrastuksiini kuuluu mm. mökkeily, käsityöt, liikunta ja jonkin verran eläkeläistoimintaa. Sukuneuvoston jäsen olin 2011-2015.

Poikamme Risto Olavi on töissä Kuopion kaupungilla yhdyskuntarakentajana, rakentavat kunnallistekniikkaa. Risto meni naimisiin Johanna Kärkkäisen kanssa 1995, heille syntyi esikoisena Joni Markus 1996 ja kuopuksena Jere Aleks 1999. Joni valmistui ICT asentajaksi 2015 ja Jere valmistuu talonrakentajaksi 2018.

Poikamme poika Joni Markus Eskelinen ja lina Lind saivat 11.12.2017 tyttövauvan, joten minustakin tuli isomummo (neljäs sukupolvi). Kastetilaisuus oli Savonlinnassa 18.2.2018, neidille annettiin kasteessa nimeksi Ellen Maria Alexandra Eskelinen.

Tyttäremme Tanja Marika Toroi meni naimisiin Miika Toroin kanssa 1999. Tanja opiskeli tietojenkäsittelytiedettä Kuopion yliopistossa ja väitteli tohtoriksi tietojärjestelmien yhteentoimivuusongelmista 17.4.2009. Vastaväittelijänä oli dosentti Ville Leppänen Turun yliopistosta ja valvojana professori Martti Penttonen Kuopion yliopistosta. Tällä hetkellä Tanja työskentelee kuopiolaisessa ohjelmistotalossa laatuasiantuntijana. Tanjalla on vuonna 2002 syntyneet kaksoiset, tytär Veera ja poika Valtteri, heidän konfirmaatio oli 25.6.2017 Kuopiossa Kallaveden kirkossa.

Reijo Hättinen, Sukuneuvoston jäsen vuodesta 2013

Olen Reijo Hättinen Kuopiosta. Olen syntynyt Kuopion maalaiskunnassa Pihlaisen kylässä vuonna 1947 ja kuulun Gabrielin sukuhaaran. Vanhempani olivat Aapeli ja Miina Hättinen. Perheeseen kuului neljä tyttöä (Leena, Kaisa, Seija ja Elvi) ja kaksi poikaa (Raimo ja minä). Minulla on myös velipuoli (Yrjö) ja siskopuoli (Anna-Liisa) isän ensimmäisestä avioliitosta.

Vietin lapsuuteni Vehmasmäen Pihlaisen kylässä, jossa kävin kansakoulun. Armeijan kävin 1967 ja koulutauduin silloin huoltopuolelle autonkuljettaja/it-tykin vetäjäksi. Työurani aikana olen käynyt mm. esimieskurssin.

Ensimmäinen työpaikkani oli metsätöissä talvella 1962. Sen jälkeen muutin Pieksämäelle ja olin hetken töissä leipomossa. Olen nykyisin jo eläkkeellä mutta pääasiallisen työurani tein

myyjänä ja myymälänhoitajana Saartin Akku / Savon Diesel Oy:ssä (noin 47 vuotta).

Menin vuonna 1969 naimisiin Anjan (o.s. Hujanen) kanssa. Perheeseen kuuluu myös vuonna 1971 syntynyt tytär Mervi.

Kesäkausi kuluu tiiviisti Tervossa kesämökillä puuhaillen ja kalastellen. Muihin harrastuksiini kuuluu keilaaminen ja lenkkeily. Olen myös mukana Särkiniemi-Särkilahti asukas yhdistyksen toiminnassa johtokunnan jäsenenä.

Hätisen sukuseuraan liityin vuonna 2007 ja minut valittiin jäseneksi sukuneuvostoon 1.7.2013. Sukuseuran toiminnasta kiinnostuin siskojeni kautta. Hätisen suvun historia on kiinnostanut minua jo pitkään.

Sukuneuvoston jäsenten henkilökuvauksia

Marjo Anita Räsänen os. Hätininen

Olen syntynyt Eila ja Olavi Hätisen esikoiseksi syksyllä 1972. Siskoni Maarit syntyi 1975 ja veljeni Mika 1981. Kuulun Hätisten sukuun sekä Magnuksen, että Gabriel 1:n sukuhaarojen kautta. Ukkinen Jaakko Hätininen (taulu 61) on Magnuksen sukuhaarasta ja mummoni, Jaakon puoliso, on Gabriel 1:n sukuhaarasta. Mummoni Helvi Hätisen äiti Eeva Savolainen oli omaa sukuaan Hätininen ja Petter Hätisen (taulu 157) tytär. Näin ollen olen tupla Hätininen.

Lapsuuteni olen viettänyt Tuusjärven rannalla Koivulan tilalla. Isäni on ollut kirvesmiehenä ja äitini kotiäitiyden jälkeen Tuusniemen suurkeittiön työntekijänä. Molemmat ovat toimistaan jo eläkkeellä. Ala koulun kävin Tuusjärven kyläkoululla ja yläkoulun ja lukion Tuusniemellä. Kirjoitin ylioppilaaksi keväällä 1991 ja syksyllä 1992 aloitin opinnot Kajaanissa Oulun yliopiston opettajankoulutuslaitoksella. Valmistuin 1995 lastentarhanopettajaksi.

Kesällä 1995 menimme puolisoni, Juhan kanssa naimisiin seurusteltuaamme minun lukioajoista lähtien. Jäimme asumaan Kajaaniin ja esikoisemme Joni syntyi Helmikuussa 1997. Saman vuoden elokuussa ostimme omakotitalon Lehtikankaalta ja siinä talossa asumme edelleen. Marraskuussa 1998 syntyi Joonas ja Kesäkuussa 2001 Jami ja Jimi Lokakuussa 2004.

Syksyllä 2007 kutsui työelämä Kajaanin kaupungin palveluksessa. Tein ensin sijaisuuksia, mutta melko pian sain vakituisen paikan Huuhkajavaaran päiväkodista. Päiväkodissamme on 7 ryhmää ja työskentelen esikoulun opettajana kuudetta vuotta. Kajaanissa on melko paljon maahanmuuttajia ja se senäky myös monikansallisuutena päiväkotimme arjessa.

Harrastukseni liittyvät pääasiassa kuntoiluun ja rakentamiseen. Käyn viikottain laviksissa, kahvakuulassa ja tehojumpassa, johon sisältyy pitkät venyttelyt. Lisäksi käyn hölkkä- ja kävelylenkeillä. Omakotitalossa asumisen ajan olen harrastanut ahkerasti remontointia ja rakentamista. Juhan kanssa olemme käy-

neet vuosien varrella koko talon läpi tehden perus- ja pintaremonttia. 2010 luvulla rakensimme myös laajennusosan taloomme. Muutama vuosi sitten ostimme loma-asuntotontin Tuusjärven rannalta noin kilometrin päästä vanhempiani. Tontille olemme isäni avustuksella rakentaneet loma-asunnon, rantasaunan, ison varaston ja puuliiterin. Talkooapua tarvittiin pohjien valussa ja hirsikehikkojen kokoamisessa. Mökillä on vielä kaikenlaista tekemistä, joten saan harrastaa rakentamista vielä vastaisuudessakin. Elämäni kuuluu myös kiinteänä osana ruotsalainen kosmetiikkayritys, Oriflame, jonka edustaja olen.

Sukuseuran neuvostoon kuulumisen lisäksi kuulun myös Kajaanin lastentarhanopettajayhdistyksen hallitukseen. Olen tällä hetkellä yhdistyksen sihteeri ja varapuheenjohtaja. Kuulun myös OAJ Kainuun hallitukseen ja olen työvaliokunnan jäsen ja hallituksen 2. varapuheenjohtaja sekä LTO (lastentarhanopettaja) jaoksen puheenjohtaja. Lisäksi olen Kajaanin kaupungin työntekijöiden 1. varatyösuojeluvaltuutettu. Kajaanissa on kaksi työsuojeluvaltuutettua ja heidän varansa.

Sukuseurassa olen toiminut sen perustamisesta lähtien ja olin kutsumassa sukua koolle yhdessä Pentti Hätisen kanssa ensimmäiseen epäviralliseen tapaamiseen Tuusniemen Rantamyllylle. Siellä päätimme, että pidämme seuraavana kesänä sukuseuran perustamiskokouksen Tuusniemellä. Neuvostossa olen toiminut koko ajan sihteerinä. Kiinnostus sukuaani kohtaan lähti haluna selvittää, kuinka läheisiä sukulaisia mummoni ja ukkini olivat toisilleen. Kävin myös kansalaisopiston sukututkimuskursin. En tarvinnut kuitenkaan selvittää asiaa itse, vaan isäni serkku, Ilpo Hätininen, kertoi Pentti Hätisen tehneen jo sukuselvitystä pitkälti taakse päin. Soitettuani Pentille sain selville, että mummoni ja ukkini yhteinen kantaisä oli Jacob Hätininen, joka syntyi 1699 ja hänen pojistaan muodostuivat Magnuksen ja Gabriel 1:n sukuhaarat.

Hätisetti

Hätisetti on Hätisen sukuseura ry:n sukulehti.
Lehti julkaistaan toukokuussa ja marraskuussa.

Toimitus: Raimo Hätininen, puh. 044 210 4057, rhatinen@gmail.com

Juttuvinkit sukuun liittyvistä henkilöistä ja muista aiheista ovat tervetulleita.

Otamme mielellään vastaan myös kirjoituksia ja valokuvia.

Hätiseti

Sukuseuran Sukumatka

Sukuseuran Ahvenan-
maan matka vaihtuu

KESÄMATKAKSI TUUSULAJÄRVI – KOUVOLA -LUUMÄKI

Pe – La 08. – 09.06.2018 (2 pv)

Matkaohjelma:

Pe 08.06. Klo 07.00 lähtö bussilla Kuopiosta kohti etelää. Tauko matkan varrella. Matka jatkuu edelleen Tuusulajärven rantaan, johon muodostui 1890-luvun lopulla ainutlaatuinen taiteilijayhteisö. Suomen taiteen kultakauden tunnetuimmat edustajat asettuivat asumaan seudulle, jossa kansalliskirjailijamme Aleksis Kivi oli viettänyt elämänsä viimeiset kuu-kaudet. Monet näistä taiteilijoista asuivat silloin Helsingis-sä, mutta kaipasivat hiljaisuutta ja luonnonrauhaa. He eivät kuitenkaan halunneet lähteä liian etäälle pääkaupungista, kulttuurielämän keskuksesta.

Opastettu kiertoajelu alueella sekä opastettu vierailu Ainola. Ainola on Suomen kansainvälisesti tunnetuin kotimuseo ja ainutlaatuinen osa Suomen kansallista kulttuuriperintöä. Valmistuttuaan vuonna 1904 se palveli Jean ja Aino Sibeliuksen kotina aina heidän elämänsä loppuun saakka, Jean Sibeliuksen osalta vuoteen 1957 ja Aino Sibeliuksen osalta vuoteen 1969. Lounas. Päivän toinen vierailukohde on Halosenniemi, joka on taidemaalari Pekka Halosen vuonna 1902 valmistunut kansallisromanttinen ateljeekoti. Alkuperäiseen asuunsa entisöity Halosenniemi toimii taide-museona, joka kertoo Pekka Halosen taiteesta, hänen elämäntyöstään ja ystävistään, jotka loivat kuuluisan Tuusulan Rantatien taiteilijayhteisön. Museon erikoisnäyttelyssä esitellään Pekka Halosen taidetta yhdistäen sitä hänen aika-laisten ja myöhempien aikakausien tuotantoon.

Iltapäivästä suunnataan Porvooseen, jossa vapaata aikaa kierrellä kaupungilla ja tutustua kaupungin tunnelmalliseen vanhaan osaan. Illaksi suunnataan Kouvolaan, jossa majoittuminen hotelliin kaupungin keskustassa. Päivällinen.

La 09.06. Aamiainen hotellissa ja huoneiden luovutus. Tun-nissa matka jatkuu Luumäelle. Vierailu Kotkaniemessä, jossa on mahdollista tutustua Suomen tasavallan kolmannen pre-sidentin Pehr Evind Svinhufvudin (1861-1944) ja hänen puoli-sonsa Ellen Svinhufvudin (1869-1953) kotiin. Nykyisessä asu-saan Kotkaniemi on ollut avoinna yleisölle vuodesta 2000, jolloin Luumäen kunnan hoitaman Svinhufvud museon esi-neistö siirrettiin näytteille Kotkaniemeen. Kotkaniemen pui-sen päärakennuksen on suunnitellut arkkitehti Lars Sonck. Opastettu vierailu.

Iltapäivän puolella matka jatkuu Lappeenrantaan, jossa nau-titaan yhteinen lounas. Vapaata aikaa tutustua Lappeenran-nan satama-alueeseen ja tehdä ostoksia. Paluu illaksi takai-sin Kuopioon.

Matkan hinta 198 €/hlö

Hintaan sisältyy:

- Bussimatkat em. ohjelman mukaan
- Pääsyliput: Ainola, Halosenniemi sekä Kotkaniemi
- Opastukset: Tuusulan rantatie (2h) ja museot siellä sekä Kotkaniemen museo
- Ateriat: aamiainen (1), lounas (2) sekä päivällinen (1)
- Majoitus hotelleissa standard-luokan 2-hh:ssa (1-hh lisä-maksu 32 €/yö)

Ilmoittautumiset matkalle 15.5. 2018 mennessä sähköpostiin rhatinen@gmail.com tai puhelimitse 044 210 4057.

Saajan tilinumero Mottagarens kontonummer	Tuusniemen Osuuspankki FI96 5482 0620 0335 10	Hätisen sukuseura ry:n jäsenmaksu		
Saaja Mottagare	Hätisen sukuseura ry	Suorita yhdistyksen jäsenmaksu vuodelta 2018 15 €/henkilö 15.6. mennessä yhdistyksen tilille. Ainajäsenmaksu on 150 €/henkilö		
Maksaja Betalar		Ole hyvä ja laita selvyiden vuoksi jäsenen nimi/nimet VIESTI-kohtaan.		
Allekirjoitus Underskrift		Viitenro Ref.nr		
Tilitä nro Från konto nr		Eräpäivä Fört. dag	15.6.2018	Euro